

— Кой е тамъ? — каза тя.

Азъ я гледахъ безъ да ѝ отговоря. Гледаше ме и тя. Изведнажъ ржцѣтъ ѝ се разтрепериха.

— Боже мой, — пришепна тя, — Боже мой, възможно ли е това, Реми!

Азъ скочихъ, затекохъ се къмъ нея и я прѣгърнахъ.

— Майко!

— Моето момче, това е моето момче!

Трѣбаше да се мине доста врѣме, докато се съвземемъ и си изтриемъ сълзитѣ.

— Ако не бѣхъ мислила винаги за тебе, нѣмаше да те позная; ти си се измѣнилъ, порасналъ си!

Една дълбока въздишка ми напомни, че Матиа е задъ леглото. Азъ го повикахъ и той стана.

— Този е Матиа — казахъ азъ, — мой братъ... искамъ да кажа мой другаръ, мой приятель, а ето и Капи, сжщо мой другаръ и мой приятель. Поздравя майката на твоя господаръ, Капи!

Капи се изправи на заднитѣ си крака и като тури едина прѣденъ кракъ на гждитѣ си, поклони се важно. Това разсмѣ майка Варвара и тя прѣстана да плаче.

Матиа, който нѣмаше причини да се забравя като мене, ми напомни съ знакъ за изненадата, която ние готвѣхме...

— Искашъ ли да излѣземъ малко на двора? — казахъ азъ на майка Варвара.

— Да излѣземъ. Можемъ да отидемъ и въ твоята градина. Азъ съмъ я запазила тѣй, както ти я бѣше наредилъ.

— Харесаха ли ти гулитѣ, които азъ бѣхъ засѣлъ?

— Значи ти си ми направилъ това! Азъ не се съмнявахъ: ти винаги обичаше да изненадвашъ.

— А оборътъ, казахъ азъ, промѣнилъ ли се е съ нѣщо, слѣдъ заминаването на бѣдната Розета, която сжщо като мене не искаше да си отиде?